

HOMÍLIA V STREDU PO 2. PÔSTNEJ NEDELI
O VZKRIESENÍ LAZÁRA

Drahí bratia a sestry,

Ľudský intelekt toho už dokázal veľmi veľa. Prekonal diaľky, podmaňuje si slnko, vietor, atóm a používa ich na výrobu elektrickej energie. Dokáže transplantovať ľudské orgány. Úspešne poznáva tajomstvá makrokozmu i mikrokozmu, dokáže aj niekoľko rokov prežiť vo vesmíre a tak by sme mohli pokračovať.

Medzi veci, ktoré sa nám nepodarilo ešte vypátrať patrí aj neúspech nájsť liek proti telesnej smrti. Každý z nás prežíva strach zo smrti, a preto sa mnoho ľudí pokúša mlčať o všetkom, čo im smrť pripomína. My kňazi máme aj takú skúsenosť, že na pohreboch už takmer vôbec nie sú prítomné deti, pretože rodičia ich chcú uchrániť od pohľadu na mŕtveho dedka či babičku. Ako sami hovoria, nechceme ich zbytočne strašiť a traumatizovať. Pán Ježiš je nám aj v tejto otázke príkladom, keď prežíva bolesť, smútok nad stratou priateľa Lazára. Boží Syn, ktorý sa stal človekom a stal sa nám podobný vo všetkom okrem hriechu, reaguje teda ľudsky na smutnú správu: „*Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.*“ (Jn 11,3) Keď Lazár zomrel, Ježiš horko zaplakal. Poznáme aj Ježišov vzťah s apoštolmi, ktorých nazval priateľmi. Na ceste do Jeruzalema, prechádzajúc cez Betániu, apoštol Tomáš, ktorý neskôr nechcel uveriť, že Ježiš vstal z mŕtvych, má o priateľa Ježiša strach. Vedel, že tam mu hrozí smrť ukameňovaním, a keď vidí, že Ježiš je napriek tomu rozhodnutý pokračovať v ceste, zburcuje ostatných apoštolov. Ten Tomáš, o ktorom hovoríme, že je neveriaci, akýsi neverný voči Ježišovi. On ich burcuje a hovorí: „*Podme aj my a umrime s ním.*“ (Jn 11,16)

Bratia a sestry, aká obrovská býva naša snaha zachrániť život blízkej osoby, príbuzného, priateľa. V minulosti sa považovalo za čosi prirodzené, že ľudský život treba chrániť pred chorobami a smrťou, aj to, že ľudí treba chrániť od ich počatia až po ich prirodzenú smrť. Chorých, zvlášť deti, choré matky v požehnanom stave, dospelých i starých treba liečiť, ošetrovať, obávať sa o ich život mať s nimi súciť a byť k nim milý, nežný, empatický. My máme hneď dva príklady takýchto osôb, ktoré sú nám vzorom. Nie je tomu tak dávno, keď sme spomínali sestričku MUDr. Veroniku Teréziu Ráckovú SSpS, ktorá zachránila život rodičky, matky. Sama ju naložila do sanitky a odviezla do Nairobi v Keni, hoci vedela, že tam sa strieľa, je tam vojnový stav. Tá mamička porodila dvojčičky ako zaiste viete a sestrička Veronika pri návrate späť do Južného Sudánu bola zasiahnutá strelou jedného vojaka. A dnes si pripomíname Danicu Olexovú. Ona bola na misijnej ceste. Letela za svojou misiou, aby zachránila choré deti, aby sa o ne starala, aby zachraňovala zomierajúcich, aby liečila chorých. A na tejto svojej ceste, na tejto svojej misii aj ona zomrela.

Dnes je, žiaľ, bežným javom, že mnohí lekári niežeby zachraňovali deti v ohrození, ale sú aj takí, ktorí nahovárajú matky na abortus - zabitie nenarodených detí a v tomto

HOMÍLIA V STREDU PO 2. PÔSTNEJ NEDELI
O VZKRIESENÍ LAZÁRA

Herodesovskom útoku sa veľmi sofistikovane, až agresívne napreduje k stále obludnejším formám vraždenia nenarodených detí. Svätý Otec František to jasne pomenoval na záver posledného sympózia o zneužívaní maloletých niektorými kňazmi. Okrem tejto bolestnej skutočnosti spomína aj sexuálne zneužívanie detí ich vlastnými rodičmi, či už pokrvnými alebo adoptívnymi. Svätý Otec spomenul obchod s chudobnými deťmi za účelom sexuálneho zneužívania dospelými a obchodovaním s detskými orgánmi. Spomenul genetickú manipuláciu s ľudskými plodmi a nevyhol sa ani skutočnosti, že v niektorých krajinách sa praktizuje vraždenie detí v živote ich matiek až do deviateho mesiaca tehotenstva. Každý jeden z pápežov prísne odsudzoval takéto diabolské konanie a pápež František zaviedol nulovú toleranciu pre týchto diablom posadnutých, ako sám hovorí, kňazov i laikov. Myslím si, že na celom svete by sa mali postojom pápeža Františka inšpirovať aj naši prezidenti, ministri školstva, športu a kultúry, zdravotníctva, obrany a ostatných politicko-spoločenských inštitúcií. Myslíte si, že v oblasti športu, zdravotníctva sa nedejú takéto zneužívania detí? Myslím si, že často sa zakrýva, zahmlieva celá tá veľká tragédia, ktorá sa deje v celom svete len s tým, že sa to hodí na Cirkev. Je to bolestivé, že máme, ako hovorí Svätý Otec, takýchto diablom posadnutých kňazov. Ale skúsme sa pozrieť na celý svet aký je. Počúvam, že istý tréner len preto trénoval dorastencov, mladých chlapcov, aby sa tam akosi vyžíval takýmto hriechnym, podlým, diabolským spôsobom na mladých chlapcoch. A mohli by sme pokračovať.

Svätý Otec spomínal tieto veci len preto, aby nás chcel zastrašovať? Nie. Napriek tomu to nazval smrteľným hriechom, účinkovaním diabla vo svete, pred ktorým sa treba brániť. To nehovorím ja, nespomínam ja ten smrteľný hriech a účinkovanie diabla, to sú slová Svätého Otca Františka. On dobre pozná Ježišove slová: *„Nie je možné, aby sa nevyskytlo zvädzanie na hriech, ale beda tomu, skrze koho prichádza. Tomu by bolo lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora, než by mal zviest' na hriech jedného z týchto maličkých.“* (Lk 17,1-2) Ani názor, že takými vyhláseniami polarizujeme spoločnosť, keď upozorňujeme na hriech a zlo, duchovné a morálne nebezpečenstvo, neobstojí. Veď Ježiš Kristus hovorí: *„Nemyslíte si, že som priniesol pokoj na zem. Nepriniesol som pokoj, ale meč. Prišiel som postaviť syna proti jeho otcovi, dcéru proti matke, nevestu proti svokre. Vlastní domáci budú človeku nepriateľmi.“* (Mt 10,34-35) Evanjeliová pravda totiž vždy páli ako oheň, prináša a prinášala konfrontáciu medzi ľuďmi, lebo prijať Ježiša do svojho života znamená zachovávať Boží poriadok a nastúpiť na evanjeliový životný štýl. A to nie je ľahké. To sa mnohým nepáči. Mnohí škrípu zubami. Mnohí si radšej prispôsobujú desatoro svojmu vlastnému životu, než by mali svoj život prispôbiť desatoru. Ak sa pre našu vieru, náboženské presvedčenie dostaneme do konfliktu, môžeme byť pokojní, bratia a sestry. Veď keď nás pre Ježišovo meno budú potupovať a haniť a všetko zlé na nás nepravdivo hovoriť, tak sa nám treba radosť a veseliť, lebo nás čaká odmena v nebi. A v ťažkých chvíľach samoty a smútku sa obráťme k nášmu Pánovi, jedinému záchrancovi. Náš pán organista krásne spieval 31. žalm. Ja by som zopakoval ten text, pretože je veľmi krásny. Keď sa

HOMÍLIA V STREDU PO 2. PÔSTNEJ NEDELI
O VZKRIESENÍ LAZÁRA

ocitneme v takom nápore tohto sveta proti nám, tak volajme so žalmistom: „*Zachráň ma, Pane, vo svojom milosrdenstve... vyvedieš ma z osídla, čo mi nastavili, lebo ty si moja sila. Veru čujem, ako ma mnohí hania: hrôza zo všetkých strán. Spoločujú sa proti mne a radia sa o tom, ako ma zabiť. Ja sa však spolieham na teba, Pane, a hovorím: «Ty si môj Boh, v tvojich rukách je môj osud».*“ (Ž 31)

Nedávno si mohla odborná verejnosť prečítať správu, že dvaja anglickí lekári Alberto Giubilini a Francesca Minerva presviedčajú odbornú verejnosť o možnosti vykonať abortus - potrat aj po pôrode, keď sa už dieťa narodilo. Čiže zabiť novorodeniatko v každom takom prípade, keď je podľa názoru rodičov alebo lekárov potrat opodstatnený, pre chorobu alebo postihnutie. Píšu, že tak ako plod v živote matky ešte nie je skutočnou osobou, ani novonarodené dieťa nemá morálne právo na život. A toto je už čistý blud. To hovorím aj môjmu spoluobčanovi z Trnavy, ktorý ma nazval bludárom. Toto je opravdivý blud, čo som teraz povedal, teraz vyslovil. Asi pred pol rokom mi jeden poľský kňaz poslal časopis z Poľska s fotografiami týchto dvoch lekárov, ktorých som spomenul. Sú na nich veselí, rozosmiati. Je to koláž zostavená z viacerých fotografií. Vedľa ich fotiek je zobrazená ubolená matka Tereza ako objíma chudobné indické dieťa. Potom je tam obrázok poľských žien, ktoré Poliaci poznajú pod názvom Czarne kobiety (pozn.: v slovenskom preklade Čierne ženy), ženy oblečené v čiernom dožadujúce sa práva na potrat a idú celou Varšavou a pochodujú s čiernymi zástavami. Potom je tam obrázok z Dúhového Pridu, na ktorom vidieť homosexuálne páry s dúhovými vlajkami a vidieť medzi nimi polonahých zahraničných účastníkov z tých krajín Európskej únie, v ktorých sú homosexuálne manželstvá legalizované, teda majú právo na adopciu detí. Na nahých, potetovaných telách majú iba akési konské kantáre, postroje. Nič iné, len tie konské kantáre. Na pleciach nesú adoptované nevinné dietky. Bratia a sestry, táto koláž je potom zakončená radou detí s Downovým syndrómom, ktoré mamičky prijali. Sú to deti, ktoré dokážu športovať, maľovať, ktoré dokážu hrať divadlo, dosahujú vynikajúce výsledky v rozličných oblastiach života a dokonca ich mamičky ich nazývajú slniečkom. On je naším slniečkom. A táto koláž nesie výstižný názov „to jest dzisiejszy świat - to je dnešný svet“.

Prosím vás všetkých, milí poslucháči, drahí bratia a sestry, voliči a voličky, kandidáti na prezidenta Slovenskej republiky, buďte vdáční svojim mamičkám za dar života, za to že vás porodili a neboli ste upálení v spaľovni biologického odpadu a teraz sa slobodne môžete zúčastniť druhého kola prezidentských volieb. Lebo je veľa takých potenciálnych voličov, ktorí už nežijú a kandidátov, ktorí zhoreli v novodobých ekologických spaľovniach biologického odpadu, lebo im nebolo dopriate uzrieť svetlo sveta. Koľkí medzi nimi by mohli byť ideálnymi kandidátmi na prezidenta, medzi tými stovkami, tisíckami, ktorí takto skončili.

Bratia a sestry, žiaľ, nie je to tak dávno, keď sme sa ocitli v situácii, keď tlačová agentúra Izraela prvá uverejnila správu, že belgický parlament ako prvý odhlasoval zákon,

HOMÍLIA V STREDU PO 2. PÔSTNEJ NEDELI
O VZKRIESENÍ LAZÁRA

ktorý umožňuje eutanáziu detí v terminálnom štádiu choroby. Belgicko sa tak stalo prvou krajinou na svete, ktorá povoľuje eutanáziu detí bez obmedzenia vekom. Aj holandské zákony umožňujú deťom „dobrovoľný odchod“ zo života, ale podľa tamojšieho zákona musia mať najmenej dvanásť rokov. Dvanásťročné deti sa môžu slobodne rozhodnúť pre eutanáziu. Vyžaduje sa, aby bolo dieťa pri vedomí a chápalo, čo je to eutanázia. Dvanásťročné dieťa. Aj belgický kráľ Filip, jeho nevýsostná výsosť, podpísal a súhlasil s rozhodnutím parlamentu. Tragédiou je, že iba časť verných katolíkov, ktorí sa ešte ako tak riadia podľa Božích prikázaní a časť detských lekárov bola proti prijatiu tohto zákona. Stošesťdesiat belgických pediatrov prezentovalo svoj názor vo vyhlásení.

„Dnes je paliatívna liečba na takej úrovni, že bolesť sa dá výrazne eliminovať. Deti nemôžu predsa pochopiť celú situáciu, aby sa mohli samé rozhodnúť pre eutanáziu“, píše MUDr. Nadin Frankoteová. Nedávno sa konala v Bratislave konferencia na tému paliatívnej medicíny, na ktorej nás niektorí odborníci z Talianska a aj naša pani profesorka MUDr. Kristína Križanová, držiteľka Krištáľového krídla, ubezpečovali o významnom pokroku v oblasti paliatívnej medicíny. Vidíte, Belgičanov to nepresvedčilo, veď viac ako dve štvrtiny obyvateľov Belgicka bolo za prijatie zákona o eutanázii. Myslím si, že s prijatím tohto zákona sa prakticky začal nielen v Belgicku a Holandsku, ale v celej Európskej únii proces rehabilitácie lekára doktora Mengeleho a jeho spolupracovníkov a pokračovanie v jeho hrôzostrašnom experimentovaní s deťmi, s tehotnými ženami a ľudskými plodmi.

Bratia a sestry, dovoľte mi ešte na záver citovať zo Svätého písma niektoré citáty.

„Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja jedným telom.“ (Gn 2,24)

„Nečítali ste, že Stvoriteľ ich od počiatku stvoril ako muža a ženu. Preto muž opustí otca i matku, pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje.“ (Mt 19,4)

„Boh ich vydal nehanebným náruživostiam, ich ženy zamenili prirodzený styk za protiprirodzený a podobne aj muži zanechali prirodzený styk so ženou a zahoreli žiadostivosťou jeden k druhému. Muži s mužmi páchali nehanebnosť, tak si sami na sebe odniesli zaslúženú odplatu za svoju zvrátenosť a poblúdenie.“ (Rim 1,24)

„Keď Herodes zbadal, že ho mudrci oklamali, veľmi sa rozhneval a dal povraždiť v Betleheme a na jeho okolí všetkých chlapcov od dvoch rokov nadol podľa času, ktorý zvedel od Mudrcov. Vtedy sa splnilo, čo povedal prorok Jeremiáš. V Ráme bolo počuť hlas, nárek a veľké kvílenie. Ráchel oplakávala svoje deti a odmieta útechu, lebo ich niet.“ (Mt 2,16)
A čo keby som to teraz povedal inými slovami. Nie v Ráme, v Malom slovenskom Ríme bolo počuť hlas, nárek a veľké kvílenie, Trnavská matička oplakáva svoje deti a odmieta útechu, lebo ich niet.

HOMÍLIA V STREDU PO 2. PÔSTNEJ NEDELI
O VZKRIESENÍ LAZÁRA

Bratia a sestry, už kniha Deuteronomium vyjadruje bolestnú obavu, ktorá sa aj dnes stáva realitou. A kde je už ten národ taký slávny, ktorý by mal také spravodlivé prikázania a ustanovenia ako je celý tento zákon, ktorý vám dnes Ja, Jahve predkladám? Kde je taký národ? Kde ja taká krajina? V dnešnom čítaní proroka Jeremiáša, prorokovi nepriatelia povedali „*Podťe, zosnujme plány proti Jeremiášovi! ... Podťe, porazíme ho jazykom a nepočúvajte jeho reči.*“ (Jer 18,18) A potom Jeremiáš dodáva: „*Pozri, Pane, na mňa a čuj hlas mojich protivníkov! Vari sa zlom odpláca za dobro, že mi vykopali jamu? Spomeň si, že som stával pred tebou, aby som hovoril v ich prospech a odvrátil od nich tvoju vôľu.*“ (Jer 18,19-20) Žiaden opravdivý milujúci rodič neprikazuje svojim deťom niečo preto, aby nad nimi panoval a vládol, ale aby chránil ich život a zdravie. A tak je to aj v prípade duchovných otcov, kňazov, biskupov, rehoľníkov, rehoľných sestričiek, ako duchovných matiek, ktorí berú svoje poslanie s plnou zodpovednosťou. Aj Boh nám dáva svoje prikázania z lásky, aby chránil náš pozemský a zároveň aj večný život. My kňazi, biskupi o tom nehovoríme preto, aby sme vás rozoštvávali, aby sme vnášali nenávisť medzi ľuďmi, ale aby sme tak ako duchovní otcovia majú - vhod i nevhod - ohlasovali evanjelium Ježiša Krista, chránili národ pred záhubou. Boh teda žiada od nás, aby sme v sebe prekonávali nezáujem, ľahostajnosť voči Božiemu slovu a voči každému človeku aj tomu, ktorý je v živote svojej matky. V pôstnom období nám Cirkev predkladá jednu krásnu modlitbu vo svätej omši. „*Aby každoročne s očisteným srdcom a s radosťou očakávali veľkonočné sviatky, horlivejšie konali nábožné úkony, skutky dobročinnnej lásky a tak dosiahli plnosť milosti Božích detí.*“ Tak naše veľkopôstne obdobie, moji milovaní, bude hodnotnejšie, plnšie a milé Pánu Bohu a tak splníme jeho vôľu. Nech Božie zákony nevymiznú z tvojho srdca po všetky dni tvojho života.

Amen.